

Kázání v poslední neděli po Zjevení Páně

Dne 9. února L.P. 2003 na Královských Vinohradech, Martin T. Zikmund

Text: Matouš 13,24–30

Sestry a bratři,

když jsem přinášel tento oddíl na biblickou hodinu, domníval jsem se, že v naší situaci není nijak aktuální. Po živém rozhovoru v kruhu sester a bratří, který se nad oddílem rozvinul, jsem musel svůj odhad opravit. Po dalším studiu daného oddílu jsem vposledu dospěl k přesvědčení, že tento oddíl právě v dnešní době nabývá na velké závažnosti.

Kdo je v tom podobenství míněn pšenící? To jsou praví učedníci Kristovi. Koho si máme představit pod obrazem plevele (či kokuolu, jak to překládají kraličtí)? To jsou pseudoučedníci, pokrytci, lidé, jejichž ústa vyznávají víru, ale srdce není Kristem získáno. Jejich křesťanství je jen fasáda. Je to říše, kde vládne dle Augustina AMOR SUI (láska k sobě), na rozdíl od obce upřímných křesťanů, mezi nimiž vládne AMOR DEI (láska k Bohu). Ti falešní kristovci volají „Pane, Pane“, ale na Boží vůli nedbají, skutky lásky nečiní, mravní zákon nechtí, a ani po tom netouží. Již v první církvi se takový problém objevil, dokonce již v kruhu kolem Ježíše. Tyto upřímné vyznavače trápila otázka: Jak to, že někteří křesťané mohou tak chytračit a své učednictví si všemožně ulehčovat? Ježíš o jejich rozpacích věděl, a proto se k nim tímto podobenstvím vyjadřuje.

Jenže co my s tím dnes? Tu i tam se stane, že lidé v církvi zkoprní, co všechno je i v církvi možné. Na druhou stranu z mnoha věcí jsme již slevili sami. Laťka živé duchovní praxe křesťanského života ani pořádně neexistuje. Z velké části se neřídíme nějakými zděděnými představami o tom, co činí evangelíka evangelíkem. A pak — někdejší lidová církev v Čechách je už v takovém stadiu „smrsknutosti“, že pseudokřesťané nemají důvod v ní příliš setrávat. Prošli jsme několika desetiletími tříbení. Mnozí, co se na církev nabalili z nějakých druhotných důvodů, jsou již dávno pryč. A naopak upřímní hledači pravdy a smyslu života, kteří byli vychováni ateisticky, nacházejí v individuálních případech sami cestu k církvi. Proto se mi zdálo, že toto podobenství nemluví do nějaké napjaté atmosféry dneška. S pořádnou dávkou nadsázky a jemné ironie by se to dalo vyjádřit divadelním výrokiem Miroslava Šimka poté, co sál opustili jeho předřečníci: „Plevy odešly, na jevišti zůstává zrno.“

Českokobratrská církev evangelická se v posledních desetiletích do určité míry luteranizovala. Chci tím říct, že ať vědomě či nevědomě přijímáme za bernou minci Lutherovo přesvědčení, že církev Páně je z hlediska zbožnosti i mravnosti *ecclesia mixta*, společnost smíšená, je tedy směsí z lidí, kteří projevují jak velmi vysokou, tak i velmi nízkou kvalitu zbožnosti, z lidí usilujících o život v posvěcení i z evidentních hříšníků, ba i darebáků. Německý reformátor si nepěstoval o církvi iluze. Písmo samo mu to nedovolilo. Věděl, že právě člověk, který se nejvíce snaží obstát před Pánem Bohem, může propadnout tomu nejhoršímu hříchu, jaký vůbec existuje, totiž pýše, duchovní nadutosti. Všichni jsme hříšníci, někdo zřejmější, někdo skrytější. Všichni potřebujeme Boží milost. A ty, kdo po ní touží, Pán Bůh ospravedlňuje pro Kristovu zástupnou oběť, dává jim svého Ducha a tvoří z nich nového člověka. Přesto se v tomto novém člověku stále ještě míchá dobro se zlem, starý Adam s Kristem, láska k Bohu s egoismem. Samo naše srdce je protuto touto hranicí starého s novým. Proto Luther říká, že křesťan je zároveň spravedlivý i hříšník. Jde jen o to chopit se vírou svého křtu, ve kterém jsme byli zasazeni do silového pole Kristovy milosti. . . a v každodenním pokání směle vyhlížet své vykoupení.

To reformovaný farář Jan Karafiát si maloval jiný obrázek Božího lidu. Církev má být krásná, a zvláště ta česká církev ve svých nejvyšších vzepětích vždy usilovala o to, aby byla krásná. Co je české, to je hezké. Nejen děvčata, ale i církev. Ale krásu je třeba také pěstovat. . . a „čančat“. Proto se má ve sborech jaksepatří dbát o to, aby církev jako krásná také vypadala. Kazatelé i presbyteri mají vést sbory k radostné poslušnosti slov Písma, mají je v tomto smyslu duchovně formovat a zároveň garantovat, že k Večeři Páně nebudou připuštěni ti, kteří zjevně podle Božích přikázání nežijí. Církevní kázeň — to nebyl výmysl Karafiátův. I on se opíral o biblickou zvěst. Jen si přečteme v epištolách, jak rozhodně se apoštol Pavel na některých místech vyrovnává s konkrétními úchytkami od cesty následování.

Tak co s tím? Kdo má pravdu? Mohou mít pravdu oba? Mohou! Luther věděl, že církev nemůže než být smíšená. Žádnou vydestilovanou podobu společenství lidu Kristova na této zemi nedosáhneme. Jakékoli pokusy tohoto druhu vedou k duchovní tyranii. Luther držel proti této tendenci korouhev křesťanské svobody. Křesťanská svoboda ovšem není svévole. Není to také libovůle. Je to svoboda, která je vymezena stezkou, po níž kráčí Pán své církve. A kde je Pán, tam nikdy není tyranie. Tam je autorita. Autorita je něco, co člověka vnitřně podmaňuje. Autorita vyvolává spontánní respekt. Autorita Kristova lidi zavazuje, a přitom osvobozuje, spouští věci jim bere, a ještě více dává a především vnitřně proměňuje. Je však také možno tuto proměnu jen předstírat, Kristem se ohánět, jeho slova citovat, písně k jeho chvále zpívat, a přitom zůstat vnitřně opouzdřen a nedotčen Jeho Duchem. To je rozdíl mezi pravými a nepravými učedníky. Ti jedni vědí, že vyznávat Pána vede ke konkrétním etickým důsledkům. Ti druzí v neděli třeba v kostele nechybí, ale v pondělí už chytračí, jak vyzrát na toho či na onoho. Ti jedni se

solidárně ujímají potřebných, ti druzí hledají jen výhody pro sebe, a přitom si myslí, že je s nimi všechno v pořádku. Na takovou skutečnost odpovídá naše podobenství. Ježíš tím chce říci: nebojte se, já to také vidím. Mě nemůže nikdo oklamat, teď však není čas provádět nějaké partajní čistky. Protože pokud by se toho ujal člověk, jistě by někomu ublížil. Nechte proto spolu růst pšenici i koukol až do žně. Pak bude odděleno jedno od druhého. Zatím vydržte toto napětí. Posilněte svou víru a osvědčete svou trpělivost. Žeň se blíží a s ní i Pán žně.

Jan Calvin si to velmi dobře uvědomoval. Církev je poutnice tímto světem a k poutnictví patří také její výsledná nehotovost a smíšenost. Přesto se mají kazatelé a presbyteré snažit, aby se duchovní čistota ve sborech alespoň relativně udržovala. Toto podobenství je podle něj řečeno těm věrným: má sloužit k tomu, aby se opravdoví učedníci neunavili a nezalkli pohledem na neutěšený stav církve. Má je posílit, aby ve své vyhraněnosti dále pokračovali. Vlastním poselstvím tohoto odříkání není jen výzva k trpělivosti — ta jistě také — ale také povzbuzení těch pravých, aby setrvali ve svém odhodlaném a rozhodném učednictví. Tu asi již rozpoznáváme, sestry a bratři, proč toto podobenství je tak závažné právě dnes.

Kdyby nás mělo jen upozornit na to, že církev jako celek není žádná mravní elita společnosti, bylo by to trochu málo. To si uvědomujeme, aniž bychom toto podobenství potřebovali číst. Zvěst má však pokračování. Vy, kteří jste se rozhodli jít za Kristem, vydržte v této rozhodnosti. Nenechte se zviklat tím, že hrany jsou v církvi obroušeny, že už se dnes žádná vyhraněnost nenosí. Nenechte si namluvit, že stačí málo, aby se stal člověk evangelickým křesťanem. Nenechte se otupit ani dobou, která do značné míry ztratila měřítko pro rozlišování dobra a zla. Samozřejmě na zemi nikdy nikdo ráj nevybuduje. Jsme teprve na cestě k Božímu království. Ale už dnes máme být kvasem v těstě, solí v zemi, světlem ve světě a pšenicí v poli, nikoli plevelem! Jestliže to tak druzí nevidí, jestliže jim je jedno, co z nich vyrostě, je to jejich věc. Vy však buďte o to víc horliví v díle Páně.

Křesťane, drž se svého kopyta, drž se svého duchovního dědictví, neboj se dělat i věci, které vypadají podivně. Ať Bible a zpěvník patří mezi nejpoužívanější knihy, které máš ve své knihovně. Ať prostá slova modlitby v soukromí i rodinách naleznou znovu svou vážnost a sílu. Ať láska Kristova přestane být pro tebe zprofanovaným pojmem, ale skutečností, která drží a nese tvůj život. Ať neděle i pondělí jsou dny, které jsou uhněteny z jednoho těsta. Ať presbyteré i kazatelé přijímají svou službu nikoli jako koníček, zájmovou činnost, ale jako výsostně povolání od Pána církve. Ta krása církve, o kterou nepřestává ani dnes jít, nespočívá v lidské snaze být krásný, dokonalý, mravný, zbožný. . . Zrcadlo, zrcadlo, pověz mi, kdo je nejkrásnější mezi všemi? . . . Nejsem to náhodou já? . . . Anebo kolikátý jsem v pořadí? — Takhle ne!

Víte všichni, že zvláště když se zamiluje žena, zkrásní. Pozorujete dlouhou dobu nějaké děvče a pak si všimnete, jak vám náhle jakoby před

očima rozkvetlo. Čím se to stalo? Tím, že se zamilovalo. Tak i církve se stává krásnější tím, že miluje. Křesťané se stávají tím, čím být mají, teprve tehdy, když to mezi nimi a Pánem Bohem začíná jiskřit. O toto vposledu jde v našem podobenství: aby z nás láska činila lid zvláštní, aby ona byla jakostí naší jinakosti. Aby ona byla tím krásným, dozlatova vyzrálým zrnem, které bude jednou sklizeno do Božích sýpek. Láska je to, co činí z křesťana vzácnou odrůdu. A právě ona dokáže překlenout ten rozpor, který tolik znepokojoval první učedníky Kristovy. Jak to, že ti druzí si své křesťanství tak usnadňují? Jak to, že se neangažují v křesťanské službě, s ničím ve sboru nepomohou, i když by mohli, starají se jen o své věci, a ještě k tomu ani pořádně neplatí salár? Co na tom? Není naší věcí, abychom ty lidi soudili. Sklízet bude jednou Pán, nikoli my. My však můžeme prokazovat jak trpělivost, tak i rozhodnost, neboť obojí jsou plody lásky. Trpělivost ve vztahu k druhým i rozhodnou oddanost ve vztahu k Pánu Ježíši. Vždyť Kristův kříž je symbolem Boží lásky, trpělivosti i naděje pro každého člověka. Jen s pohledem na kříž můžeme v pokoji hledět k soudnému dni.

Amen.

FARNÍ SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V PRAZE 2 — VINOHRADĚCH

Zprávy přednesené na výročním sborovém shromáždění
dne 2. března 2003.

Výroční zpráva kazatele o životě sboru v roce 2002

Když se ohlédnu za uplynulým rokem, mohu konstatovat, že život sboru zaznamenal určitou stabilizaci. Žádné mimořádné události, novoty, napětí ani překvapení. Sborová práce plynula klidně — jako když vlak tiše projíždí krajinou.

Zvolna nás opouští starší generace sboru. Naše myšlenky na ně však jsou přesto živé a plné vděčnosti. Někteří z nich zesnuli, jiní jen nemohou pravidelně přicházet ze zdravotních důvodů, další leží v nemocnici nebo se přestěhovali do domovů důchodců. Všiml jsem si, jak mladá generace má pěkný vztah k těm starším a naopak. Je dobře, že v našem sboru nedošlo k žádnému odcizení jedněch od druhých, jakkoli věkové rozdíly nejsou vždy nepatrné.

Na bohoslužby přicházejí stále noví lidé, z nichž někteří se stali také členy sboru. Průměrná účast na bohoslužbách činila v loňském roce přesně 100 lidí. To je hodně, vezmeme-li v úvahu, že v letních měsících bývá většina našich členů mimo Prahu. Také slavení stolu Páně 18x ročně se ustálilo a bylo sborem akceptováno. Celoroční průměrná účast na večeri Páně činí 84 lidí, tedy naprostá většina účastníků bohoslužeb se slavení večere Páně účastní i poté, co je vysluhování častější.

O vyučování dětí, o nedělní škole, o dětech a učitelích i o vznikajícím mateřském centru bude hovořit sestra katechetka Eva Šormová.

Společně s ní jsme začali v minulém roce vyučovat konfirmandy (dvě hodiny týdně), kteří mají letos přistoupit ke konfirmaci. Začali jsme s počtem asi 6–7 mladých lidí, nyní se počet konfirmandů ustálil na 9. Je to konzistentní skupina a věříme, že i dobrý základ pro budoucí mládež. Spolu s dětmi a konfirmandy jsme strávili několik dní na konci října na faře ve Velké Lhotě u Dačic. Sdružení mládeže sestává asi z 8–10 mladých lidí od 16 do 25 let, z nichž někteří jsou a někteří nejsou členy našeho sboru (nečlenové jsou zpravidla vysokoškoláci, kteří nemají v Praze trvalé bydliště). Zamýšlíme se nad biblickými oddíly i nad rozmanitými otázkami, které mládež zajímají. Bohoslovci bydlící v našem domě se schůzek mládeže zpravidla neúčastní, jednou měsíčně se však schází se mnou jako farářem k tematickým rozhovorům.

Schůzky střední generace začínají být pozvolna navštěvovány větším počtem třicátníků (kolem 20). Jsem rád, že mnozí si tato setkání vzali za své a přicházejí i se svými náměty pro ně, např. co bychom mohli dále probírat, koho pozvat, apod. Biblických hodin se účastní kroužek 7–12 sester a bratří, v němž je vždy znovu zakoušena radost ze zvěsti Písma. Bývám velmi povzbuzen i inspirován společným spontánním rozhovorem nad probíraným textem. Biblické hodiny někdy zahajujeme i společnou modlitební chvílí. Tyto schůzky jsou vzácně občerstvující a nelze je než doporučit dalším — také i třicátníkům. Nemysleme si, že takové věci jsou až na důchod. Ty jsou pro každý věk — stejně jako Hospodin je pro každý věk.

Pro důchodce pořádáme zvláštní setkání „tzv. starších věkem“ (půldruhé hodiny každý týden). Je uvozeno biblickým zamyšlením a pak nastává hlavní část, jež bývá velmi rozmanitá: jsou to témata literární, historická, cestopisná, atd. Rád bych tato setkání zase doporučil, a to tentokrát pro změnu starším. Bylo by dobré posílit naši skupinku pravidelných a obohatit svůj týden o příležitost být ve společenství, a ještě se přitom leccos zajímavého dozvědět.

Křesťanská služba se schází každý měsíc pod vedením sestry Marty Kadlecové. Obdivuji jejich nasazení při sborových nedělích, při synodu i při pastorálních konferencích, které se od září do ledna konaly v našem sboru. Děkuji též všem, kdo se angažují v přípravě čaje, kávy a občerstvení pro každonedělní posezení po bohoslužbách. Nemusí to být nutně vždy jen ženy. Koná se to tak často, že je dobře, když se při těchto činnostech vystřídá co nejvíce lidí. A není to nemyslitelné, vždyť počet těch, kteří tu zůstávají po bohoslužbách, je dost vysoký. Na tomto místě bych rád zmínil i křesťanskou službu, kterou koná sestra Lenka Paynová v nemocnici, kde se stala jakousi neformální nemocniční kaplankou. Rádi bychom v tomto roce dali této službě výraz i oficiálním sborovým pověřením a bohoslužebnou „instalací“ pro toto důležité poslání. Do odstavce o křesťanské službě zmíním i jednu činnost, kterou jsme loni organizovali ad hoc: popovodňové brigády v Karlíně. Zmíním také bazar, organizovaný Magdou Jelínkovou (z Vršovic) ve spolupráci s naším mateřským centrem, a vánoční trh, který organizovala Hanka Šilarová. Bylo by prospěšné, kdyby se z obou akcí mohla stát tradice.

Nyní bych chtěl bych poděkovat všem, kdo se podílejí na práci staršovstva i hospodářské komise. Zvláště pak těm presbyterům a presbyterkám, jimž dnes končí volební období. Není to vskutku samo sebou, že se tu najde tolik lidí, kteří jsou ochotni si se sborem „zadat“. Presbyterská podpora sborového života je znát a je jí zapotřebí.

Všichni čtyři zaměstnanci sboru: Pavel Coufal, Eva Šormová, Irena Šebestová a Ondřej Fučík přistupovali a nadále přistupují ke svým úkolům velmi odpovědně — nad rámec svých povinností. Jsem za jejich spolupráci velmi vděčný. Pobožnost a poradu konáme vždy uprostřed týdne. Pavel Coufal i Eva Šormová jsou už ve sboru svou poctivostí a odpovědností známí, přesto se sluší vždy znovu říci: vaší práce i nasazení si velmi vážíme! Sborová sestra začala pracovat v našem sboru v lednu 2002. Je zřetelné, že jí práce u nás těší, že se v ní zdokonaluje a že si svým vztahem k lidem získala důvěru mnohých. Ondřej Fučík jako civilkář končí své angažmá právě na konci února 2003, nyní hledáme za něho náhradu (což není po tak svědomitém pracovníkovi snadné).

Za všestrannou podporu sborové práci děkuji zejména bratru kurátorovi Aleši Laichterovi, dále bratřím Matějovi Chábovi a Petru Slámovi za jejich vytrvalost při vydávání časopisu Hrozen i při dalších činnostech, ať už ve vedení hospodářské komise či při přípravách každoměsíčních ekumenických bohoslužeb s husitskou církví. Sborový časopis se na sklonku uplynulého roku rozrostl o další dva členy redakce, Janu Šarounovou a Jiřího Svobodu (shodou okolností oba přistoupili se svými rodinami v minulém roce do našeho sboru), a tak se naše sborová žurnalistika dále zkvalitňuje. Dokladem toho je, že nová čísla Hroznu bývají obvykle hned rozebrána.

Rád bych vyjádřil poděkování všem, kdo mne tak či onak zastupovali v době mého studijního pobytu v Lipsku. A především zcela zásadně všem vám, kdo máte svůj sbor rádi, modlíte se za něj, kdo se o sbor zajímáte a dáváte mu kus sebe sama. Kdybych měl jmenovat, musel bych přečíst jména vás všech a ještě další přidat.

Takřka na konci zmíním společná pobývání mimo náš sborový dům, ať už jde o zimní pobyt v Janských Lázních nebo jarní a podzimní výlety po Praze či okolí. V létě bývá pořádán tábor, v roce 2002 se však mimořádně kvůli povodním nekonal. Zkrátka a dobře: to vše, co se zde může dít, je možné jen díky neskonalé milosti a štědrosti Toho, jehož pečující láska se nad námi klene jako duha. Duha se tvoří, když ještě prší, a už svítí slunce. To je obraz i našeho života. Ještě na nás dopadá sprška pomíjivosti, a už svítí slunce věčnosti. To vše dohromady tvoří půvabnou krajinu, vždyť obojí je Boží dar : to pomíjivé i to věčné. Z jedné strany k druhé míří vlak, a není to obyčejný vlak. Je to vlak Boží. „Nuže dál, vstupte, děti milé, zde každý místo své má.“

Martin T. Zikmund

Výroční zpráva katechetky za rok 2002

Náš rok počítáme spíše na školní období, které je rozděleno prázdní-

nami. O loňských prázdninách se kvůli povodním nekonal dětský tábor. Trochu jsme si to vynahradili při podzimním pobytu ve Velké Lhotě, kde jsme strávili dny prozářené podzimním sluncem, ale i slovem evangelia.

Biblické hodiny pro děti se již stabilizovaly a nastává únava z pravidelnosti, kterou však pociťuji pozitivně. To nové, pestrá nabídka hodin a možností, přineslo ovoce v podobě několika skupin (4), rozdělených podle věku na předškolní děti (13 dětí), mladší školní věk (11 dětí) a starší školní věk (12 dětí).

Předškolní děti — to je jedna z nejstabilnějších skupin. Je zde silná skupina osmi dětí, které dosáhly školní zralosti. Těší mě, že jejich setkávání nejsou omezena jenom na biblické hodiny a nedělní školu, ale i ve všedním životě se děti a jejich rodiny navštěvují.

Věřím, že tyto vztahy nejsou jen vztahy vzájemných sympatií, ale i hlubším kamarádstvím, zakotveném ve sborovém společenství. Děkuji za nasazení maminek, které často udýchané, s železnou pravidelností dobíhají, aby přišly s dětmi včas. Vím, jak je namáhavé s takto starými dětmi cokoli plánovat a že je někdy nad lidské úsilí přijít včas.

Mladší školní věk — tato skupina je proměnlivá ve své docházce. Děkuji všem rodičům a prarodičům, kteří obětavě vodí děti na tyto biblické hodiny. Začínáme se orientovat v Písmu. Již sami čteme a hledáme v biblických knihách, jsme také „pátrači“. Pátráme, jaké podobnosti nacházíme ve Starém a Novém zákoně a jaké jsou souvislosti mezi biblickou zvěstí a tím, co prožíváme v rodině, škole a všude tam, kde se nacházíme. Učíme se porozumět biblické řeči a výpovědím.

Starší školní věk — skupina, kam již děti docházejí samy. Vždy mě potěší, když přicházejí o půl hodinu dřív a po skončení programu je nemohu dostat domů. Děti se myslím neteší jenom na hry, které patří k jejich světu, ale i na společný zpěv, modlitbu a čtení.

Děti v této skupině rády zpívají, dovedou se také ponořit do studia bible, a když přetáhnu svůj výklad, což se mi stává skoro pokaždé, nekoukají na hodinky.

Modlitba je další páteří všech biblických hodin, vždy děti upozorňují na blízké a potřebné, na které bychom měli ve svých modlitbách pamatovat.

Mám radost, že se mohu s bratrem farářem podělit o práci s konfirmandy. Je pro mě povzbuzením, když vidím zájem konfirmandů o Písmo a slyším, jak se staví k problémům, které souvisí s jejich světem a vírou. Začínají si uvědomovat, že víra je mnohdy pro svět bláznovstvím.

Nedělní škola, nebo raději dětské bohoslužby. Děti jsou v neděli součástí bohoslužeb, aktivně se na nich podílejí zpěvem a modlitbami. Biblická zvěst je zasazena do pravidelného liturgického rámce. Průměrná účast je 25 dětí. Děkuji Zuzaně Bruknerové, Zdeně Novotné, Aleně Potměšilové, nově přichozí Evě Svobodové a jedinému odvážnému bratru Filipu Krupičkovi, kteří při dětských bohoslužbách věrně dětem zvěstují evangelium. Děkuji za jejich společenství při pravidelných přípravkách pro dětské nedělní bohoslužby, k nimž se scházíme každý čtvrtý čtvrtek v měsíci. Děkuji za jejich modlitební chvíle.

Mateřské centrum — co očekávat, jaké naděje. Utváří se jakési společenství matek a dětí, které nejsou rodilými vinohradskými, ba ani mnohé nepatří do sboru, některé se odvážíly překročit hranici ostychu a nedůvěry k církvi a pravidelně přivádějí své děti. Jedna rodina se rozhodla posílat své děti do biblických hodin. Zde se snažím spolu s Hankou Potměšilovou a Zuzanou Bruknerovou zvěstovat evangelium ne slovem Písem, ale tím, jak se navzájem přijímáme s tolika rozdílnými pohledy na výchovu a hodnoty. Aby však nepracovaly jenom pusy, také se při těchto setkáních zabýváme různou výtvarnou i vzdělávací činností. Postupně vzniká společenství „otevřené návsi“.

Vánoce si nedovedeme představit bez vánoční hry. Dny adventu se zaplní očekáváním a nácvikem hry, přípravou dárků pro shromáždění, ale i pro děti. Je to čas, kdy bytostněji než jindy vstupujeme do dějů biblických příběhů. Čas radostného vyhlížení druhého příchodu Krista. Děkuji všem, kdo vydrží tempo zkoušek i příprav a se zápallem, který je vlastní dětem, se všech příprav zúčastňují.

Co dodat nakonec. Víím, jak je pro mladé rodiny těžké orientovat se v dnešní době. Na děti jsou kladeny značné nároky a je jim předčasně bráno dětství. To, co platilo po desetiletí a bylo přetaveno tradicí, se zpochybňuje. Děti jsou vystaveny působení nejrůznějších vlivů a reklamy, která jim slibuje bezstarostný život. Jejich schopnosti jsou ve škole rozvíjeny ne podle kvality lidských vztahů, ale podle kvantity uplatnění a zmocňování se informací. Jejich svět je spíše obrazový, předmětný než abstraktně myšlenkový.

S těmito posuny se musím vyrovnávat — staré a ověřené nevyprazdňovat, a přitom nově interpretovat, pochopit dětský svět, který od dob našeho dětství i dětství našich dětí zaznamenal značný obrat.

A opravdu na závěr. Chtěla bych poděkovat bratru faráři za rozhovory, za důvěru a podporu v práci s dětmi, bratru kurátorovi za trpělivé naslouchání a porozumění ve věcech duchovních i světských. Ale i všem vám, které jsem tady nejmenovala, kteří máte se mnou trpělivost a kteří jste radou, ale i upozorněním a připomínkou přispěli na pomoc. Děkuji.

Průměrná účast dětí v roce 2002:

Předškolní — 10 dětí, zapsaných 13

Mladší školní věk — 8 dětí, zapsaných 11

Starší školní věk — 10 dětí, zapsaných 12

Konfirmandi — 8 dětí, zapsaných 9

Vánoční hra: účast 34 dětí

Příprava vánočních dárků: 60 — vše rozdáno.

Pobyty ve Velké Lhotě: 25 účastníků, děti, konfirmandi, mládež.

Výlety nedělní školy od března do října každou třetí neděli: průměrná účast kolem 20 lidí.

Eva Šormová, katechetka sboru

Zpráva o hospodaření za rok 2002

Vážené sestry a bratři, vážení přátelé,

tak jako v každém roce se scházíme k výročnímu sborovému shromáždění, které je svoláváno podle našeho církevního zřízení. Zde je vám předkládána zpráva o výsledku hospodaření za uplynulý rok, dozvíte se, jak se nakládá s penězi, které sboru dáváte, a předkládá se rozpočet na rok následující. Podrobná tabulka výsledků hospodaření je umístěna v zadní části kostela ve skřínce. Pro přehlednost budu číst pouze nejdůležitější údaje.

Rád bych vám poděkoval za vaši štědrost a obětavost, která se v loňském roce zvýšila. Pokud sečteme všechny vaše dary v uplynulém roce, dají dohromady 688 130 Kč. V darech a salárech 434 650 Kč, ve sborových sbírkách 125 478 Kč, celocírkevních sbírkách 14 425 Kč, ve sbírce na Jeronýmovu jednotu 13 660 Kč, Hlavní dar lásky JJ činil 5 200 Kč a sbírka na povodně 94 717 Kč. Z této sbírky bylo 40 000 Kč dáno radotínskému sboru pro dvě postižené rodiny a 40 000 Kč Diakonii, která organizovala přímou pomoc postiženým rodinám. Všechny celocírkevní sbírky byly v plné výši odeslány na příslušné účty Synodní rady. Další důležitou položkou pro naše sborové hospodaření je vybrané nájemné, které loni činilo 1 303 632 Kč.

V roce 2002 jsme vydali na opravy a údržbu domu 609 373 Kč. Z větších akcí byla provedena oprava druhé poloviny dvorní části střechy, jednoho ateliérového střešního okna do ulice a rekonstrukce bytu č. 15 ve 2. patře — z bytu 1 + 1 se udělal byt 2+kk (etážové plynové topení, rekonstrukce koupelny, el. instalace a kuchyňky v předsíni). Další plánované akce na rok 2002 se odložily na další rok, abychom si vytvořili finanční rezervu na opravu dvorní fasády v roce 2003 (3. patro — olověné stoupačky, oprava koupelny a plynové etážové topení, instalace vodoměrů a výměna dosluhujících plynových kotlů v ateliérech Genesis a Habena).

Dalšími náklady na provoz sboru jsou mzdové 485 731 Kč, na topení 52 516 Kč, elektrická energie 25 371 Kč, telefon 38 852 Kč, poštovné 6 713 Kč, na farní byt 30 045 Kč, na provoz sborového auta 30 664 Kč, povinný odvod plateb na celocírkevní repartice 28 000 Kč, seniorátní repartice 10 900 Kč, odvod do personálního fondu 50 000 Kč, odvod celocírkevních sbírek 16 168 Kč, ale i náklady na provoz domu, např. vodné a stočné 88 265 Kč. To sice vybereme od nájemníků, ale tyto částky projdou naším účetnictvím. V rámci jednoduchého účetnictví, které vedeme, se může stát, že některé položky jsou zkreslené, např. pokud některý nájemník zaplatí nájem dopředu, objeví se v přehledu v minulém roce. To platí i o případných dlužnících.

Účetnictví je v našem sboru vedeno z důvodu přehlednosti i s ohledem na daňové přiznání pro finanční úřad jako trojí. Za prvé je vedeno souhrnně jako celek, za druhé je vedeno pouze pro sbor a za třetí je vedeno pro dům (nájemníky). Důvodem tohoto rozdělení je to, že sborové příjmy ani výdaje nepodléhají daním z příjmu na rozdíl od hospodaření domu, které daním podléhá. V případě, že vydání spadá do obou kategorií, dělíme je v poměru pronajatých ploch 9:1 ihned při zaúčtování dokladu.

Finanční údaje za rok 2002:

počáteční stav	pokladny	45 372,20	na BÚ	465 074,26
na konci roku		43 035,30		608 524,64
celkem finančních prostředků ke konci roku				651 559,94 Kč

Rozpočet na rok 2003 je sestavován tak, aby hospodaření sboru bylo vyrovnané a nemuseli jsme si půjčovat. Na březen až duben (podle počasí) plánujeme opravu dvorní fasády, která by měla stát 1 000 000 Kč. Z větších akcí plánujeme opravu bytu ve 3. patře — výměna olovené stoupačky, oprava koupelny a plynové etážové topení — 150 000 Kč, instalace vodoměrů 30 000 Kč, výměna dosluhujícího kotle v ateliéru Genesis 30 000 Kč a výměna dosluhujícího kotle + zavedení topení do zbývajících dvou místností ateliéru Habena 50 000 Kč. Práce budou prováděny dle důležitosti a stavu finančních prostředků.

Ze závazků nám zůstává splatit za adaptaci druhé pudy firmě Habena 500 000 Kč z původního 1 000 000 Kč. Zde je však stanoven splátkový kalendář po 100 000 Kč ročně po dobu deseti let (splácíme od roku 1998).

Pohledávku ve výši 20 000 Kč máme jako půjčku sboru ve Hvozdnici a 62 500 Kč u Lupulusu za nájem kostela.

Na závěr bych chtěl poděkovat všem, kteří přispívají podle svých možností na náš sbor, a zároveň vás poprosit, jak se o tom mluví i na setkáních a píše ve sborových dopisech a časopisu Hrozen, o zvýšení obětavosti, a to z toho důvodu, že sice máme finančně vyrovnané hospodaření díky příjmům z výnosu nájmu, kde je zisk 377 467 Kč, ale sbor má naproti tomu ztrátu při své činnosti 236 354 Kč (příjmy 1 697 078 Kč, výdaje 1 933 433 Kč).

Pavel Coufal

K dějinám vinohradského sboru VII (pokr. z č. 30)

Na schůzi staršovstva dne 18. července 1898 bylo čteno prohlášení faráře, které se zřejmě týkalo života sboru. Obsahem tohoto prohlášení byl dotčen kurátor A. Dvořák a podal ihned rezignaci na funkci kurátora. V srpnu 1898 se podařilo získat kupce na objekt v Kollárově ulici za 50 000 zl. Sborové shromáždění prodej schválilo a zároveň uložilo staršovstvu urychleně zahájit stavbu, neboť se sbor v kupní smlouvě s bankou Union zavázal zahájit stavbu do tří let. Byly posouzeny dříve vypracované studie. 9. října podává br. A. Dvořák písemně rezignaci na členství ve staršovstvu. Na sborovém shromáždění byl za něho zvolen do staršovstva br. Plocek. Z předložených projektů byl vybrán projekt stavitele Červenky. Ten měl pak podle své studie vypracovat podrobný projekt. Stavitel Červenka projekt vypracoval a předal staršovstvu. Farář Kašpar projekt zamítl a vytvořil vlastní koncepci dispozice stavby. Dle této změněné dispozice vypracoval stavitel Červenka další projekt.

Staršovstvo se sborovým shromážděním rozhodlo, že výstavba bude provedena postupně, nejprve fara s provizorní modlitebnou a později kostel. Jelikož původní objekt musel být bez odkladu uvolněn, bylo nutno nájmem potřebných místností zajistit sborový život a byt pro kazatele. Bývalý člen staršovstva nabídl v domě, který právě dostavěl v Budečské ulici, pro potřeby sboru celé jedno patro za 1 000 zl. ročního nájmu. Projekt stavitele Červenky, vypracovaný dle dispozic faráře Kašpara, byl schválen a začalo se jednat o vypsání soutěže na zahájení stavby. Stavitel Dvořák ze své iniciativy předložil vlastní projekt i rozpočet. Rozhodování bylo odloženo. Farář Kašpar ochuravěl, a proto znovu žádal o povolání vikáře. Znovu se jednalo o možnosti výpomoci faráře Karafiáta. Sborové shromáždění se pro to vyjádřilo těsnou většinou. Ke konkrétnímu jednání však nedošlo, neboť farář Kašpar měl proti tomuto řešení výhrady. Soutěž na zadání stavby nebyla vypsána a byla přijata nabídka stavitele Sochora, který byl ochoten vypracovat prováděcí projekt a rozpočet. Sborové shromáždění 4. června 1899 zamítlo projekt stavitele Dvořáka na provedení celé stavby najednou. Odmítlo i návrh stavitele Červenky a schválilo projekt arch. Sochora na stavbu fary za 25 000 zl. Městský stavební odbor dal sboru připomínky k umístění domu na parcele a dispozice k rozměrům stavby. Návrh na vypsání nové soutěže dle původních podmínek staršovstvo zamítlo. Sboru se naskytl možnost povolání vikáře V. Bureše a 17. dubna 1899 byl staršovstvem zvolen za osobního vikáře faráře Kašpara. Na jeho plat rozhodlo staršovstvo přispívat ze sborových prostředků. 5. června 1899 byly obnoveny kontakty s klimentským sborem, který pozval zástupce sboru k instalaci nového faráře. 4. září 1899 městská stavební komise po úpravách projekt stavby schválila a na základě inzerátu v Národních listech byla stavba zadána staviteli Sochorovi za 22 000 zl. Byla ustavena stavební komise a jmenován stavební dozor (pan Říha). V měsíci říjnu 1899 schválila provedení stavby Vrchní církevní rada ve Vídni i městská rada na Král. Vinohradech.

Podle materiálů bratra Vladimíra Chadima připravil mch

Odpověď br. Fučíkovskému

Vážený, milý bratře Fučíkovský,
Váš příspěvek v posledním HROZNU, jímž reagujete na článek Martina Zikmunda, má své pravdivé jádro: netečnost západních mocností vůči zlu nacismu vedla k rozpoutání světové války. Totéž ovšem platí i v pohledu na zlo, jež představuje irácký režim. Také zde byla neomluvitelná netečnost, a nyní již ne jen západních mocností, nýbrž i východních, včetně bývalé ČSSR; a netečnost je malé slovo — my všichni jsme se aktivně podíleli na vyzbrojení Saddáma a na jeho politické podpoře. USA proto, že jej považovaly za potřebnou protiváhu k iráckému Chomejnímu, ostatní pro výhodné obchody. K jeho zničujícím postupům vůči Kurdům, vůči vlastnímu obyvatelstvu i vůči šiitům na jihu svě-

tové společnosti mlčelo. Nyní sklízíme trpké ovoce toho, co jsme zasedli. Když se Německo a jiné státy teď pokoušejí nalézt „třetí cestu“, je to už trochu pozdě. Očekával bych, že by se o to mělo pokusit celé mezinárodní společenství, které — včetně USA — mělo tuto možnost přinejmenším do války v Perském zálivu. Je cosi fatálního na tom, že nyní musíme patrně sáhnout k nejhorší možnosti — k válce, abychom napravili svá zanedbání. Jistěže zničíme Saddámův režim. Nebude to však důvod k oslavám našeho vítězství, nýbrž důvod k pokání, že se světovému společenství nepodařilo za celá léta a desetiletí najít řešení méně zničující, než jsou tisíce mrtvých. Válka je hřích v každém případě.

A ještě toto: v Iráku jde o to, aby byl zrušen stávající režim, pod kterým i vlastní obyvatelstvo strádá. Je však cosi zlověstného v tom, že zrušit režim v tomto případě znamená zbavit života tisíce lidí, kteří s tímto režimem nemají nic společného a trpí pod ním. Opravdu to neumíme jinak?

A pokud jde o záminky, jimiž nás politická publicistika častuje: zbraně hromadného ničení mají také jiné státy (Indie, Pákistán, Izrael, Severní Korea aj.), lidská práva jsou pošlapávána na mnoha místech našeho světa, humanitární katastrofy jsme bez zásahu přehlédli ve Střední Africe, militantní islámismus nám nevádí v Saúdské Arábii (v sekulárním Iráku jej nelze zjistit) atd. Nejsem tak naivní, abych tvrdil, že Američanům jde pouze o iráckou ropu. Ale jaký vlastně důvod mají, dokud inspektoři Rady bezpečnosti nepřinesou důkaz, že Irák opravdu ohrožuje svět?

Pavel Filipi

O spojitých nádobách

(diskuse s bratrem Jiřím Fučíkovským)

Rád bych odpověděl autorovi REAKCE na mé „Hrátky s ohněm“. Zcela sdílím jeho rozhořčení nad svévolností diktátorů. Také mám za to, že se Evropa v 30. letech dopustila zásadní chyby, když Hitlerovi neustále ustupovala a dávala mu prostor, aby se vyzbrojil. Tato slabošská politika kulminovala v Mnichově v roce 1938. Britský ministerský předseda po návratu domů hlásil svému národu, že zachránil mír. Ale my víme, že opak byl pravdou. Z toho se musíme poučit. Dnes více než kdy jindy platí, že buď budeme usilovat o mír pro všechny, nebo ho všichni ztratíme.

Žel nenašel jsem v příspěvku svého oponenta jakoukoli snahu vyvrátit ani jeden ze čtyř zásadních důvodů, kvůli kterým jsem „okamžitou“ válku proti Iráku nazval iracionální. Proto mohu jen konstatovat, že Jirka de facto pojednal o jiných aspektech problému než článek, na který reaguje. Husajnovu nebezpečnost si uvědomujeme všichni. To je vskutku „mimo diskusi“. Je důležité, aby mezinárodní společenství vývoj v Iráku neponechalo bez účinné kontroly i přiměřeného tlaku. Ale kampaň, kterou zatím vede proti Husajnovi prezident Bush, je natolik svěřepě konfrontační, že se vskutku obávám, že v regionu Předního Vy-

chodu i v globálním měřítku bude těch negativních důsledků více než pozitivních.

Vůbec se mi zdá, že je třeba pomáhat zemím třetího světa aktivněji a komplexněji, než to děláme dosud. Na jedné straně USA bojují se Saddámem, na druhé straně jej v době irácko-iránské války také vyzbrojovaly. Nuže, to světové kšeftování se zbraněmi se musí nejprve zprůhlednit a pak podvázat! Jinak nebudeme než vytloukat klín klínem. Amerika se právem zhrozila teroristických útoků z 11. září, ale sama dlouhodobě exportuje svou hollywoodskou produkci kulturu násilí po celém světě. A přitom dnes není čas hrát si na pistolníky. Je třeba zachytit problémy hladu, kolabujícího zemědělství, uprchlíků, ekologické nerovnováhy, etnických konfliktů a také terorismu v jejich příčinách a řešit je. Následky tohoto zanedbání by mohly být nezvládnutelné. O to je třeba usilovat na více rovinách (v OSN i bez něj). Tyto jednotlivé hrozby jsou zároveň spojitými nádobami, nelze je od sebe oddělovat. Může se stát, že bombami zničím jednu z nich a vyvolám další dvě. Proto eventualita válečného střetu s diktátorem, který je všeho schopen, vyžaduje pokud možno širokou mezinárodní konzultaci, konsensus i kooperaci. Dějiny nás učí, že může být uzavřen falešný mír. Dnešní stav světa nás zase varuje před zbrklými válkami.

Martin T. Zikmund

Něco málo z historie Žižkova

---

aneb pozvánka na dubnovou procházku

Víte, kdy vznikla samostatná obec Žižkov? Kde se v ní vzaly ulice a domy, nesoucí jména slavných husitů? Kde byla první radnice, Bezovka, Komotovka či popraviště?

Jsem z Moravy a neznala jsem z Žižkova nic než Fešáka Huberta. Avšak po nedávném opakování Neffových Sňatků z rozumu jsem začala pátrat po oněch místech a hrozně mě zajímalo, jak vůbec Žižkov vypadal a jestli ještě něco z těch dob zůstalo. Přečetla jsem několik knih a dozvěděla se spoustu pro mě nového.

Dočetla jsem se, že samostatná obec Žižkov vznikla roku 1875 v podstatě díky zámožným pánům z Vinohrad, kteří už nechtěli dotovat chudý Žižkov ze společné pokladny. Prvním starostou se stal Karel Hartig, vlastenec a obdivovatel husitského hnutí, stavitel školy na Komenského náměstí a novorenesanční budovy pro Občanskou záložnu, která se po jejím krachu stala první žižkovskou radnicí (dnes známá jako bývalé kulturní středisko Trojka), a dalších 60 domů se jmény jako např. Dům u Božích bojovníků, U Jana Žižky z Trocnova, U Jana Husi, U Jeronýma Pražského... Stejně tak navrhoval i přejmenování ulic, a tak vznikla Husova třída, ulice Chlumova, Roháčova, Prokopova a spousty dalších. Vykonal mnoho záslužného nejen pro Žižkov, po něm samotném se však dodnes žádná ulice nejmenuje.

Při svém pátrání po starých místech a stavbách jsem mimo jiné na-

razila na žižkovskou Betlémskou kapli, schovanou za činžovními domy tak dokonale, že o ní nemá tušení spousta místních lidí. Vyčetla jsem, že „... Betlémská kaple je pozdně secesní stavba, která uplatněním kubistického tvarosloví v sakrální stavbě představuje jedinečný stavitelský typ nejen v českém, nýbrž i v celoevropském kontextu.“ Kaple byla slavnostně otevřena roku 1914 a prvním farářem se stal Kristian Pavel Lanštlák. Za éry komunismu jí hrozilo zboření, ale díky neúnavnému úsilí faráře Františka Potměšila se jí podařilo zachránit a roku 1975 byla prohlášena kulturní památkou.

Vy ji jistě všichni znáte, ale možná někteří z vás by se chtěli znovu podívat, a tak vás zvou na malou nedělní procházku Žižkovem, spojenou s návštěvou Betlémské kaple na Žižkově. Budu se moc těšit, že přijdou i ti z vás, kteří pamatují starý Žižkov, a podělí se o své vzpomínky. Třeba se konečně dozvím, kde stála ona známá Komotovka Martina Nedobyla!

Zdroje: *Miloslav Mikota: Karel Hartig a počátky Žižkova v 19.století a Nová kniha o Praze 3*

Abych nezapomněla — sraz je v neděli 13.dubna ve 14 hodin před kostelem na Jiřáku. Pokud nám bude počasí přát a děti budou chtít, můžeme procházku prodloužit na blízký Vrch sv. Kříže.

Jana Fučíková

Trocha informací před výletem do Bzence

Sborový výlet na Slovácko, Buchlovice, Bzenec, Strážnice se koná ve dnech 8.–9. května 2003, podrobné informace si můžete vyžádat ve farní kanceláři nebo u Jiřího a Jany Fučíkovských (pozn. redakce)

Historie Bzence sahá až do předhistorických dob, o čemž svědčí nálezy kamenných mlatů a popelnic v katastru města. Podle pověsti přinesli jméno Bzenec bratři Cyril a Metoděj, krajina jim prý připomínala dalekou Byzanc. V nejstarších, latinsky a německy psaných listinách, se tehdejší osada nazývá Bisenc.

V dobách velkomoravských byl prý Bzenec důležitým místem, podle kronikáře Dětmara byl po zániku Velehradu určitou dobu hlavou Moravy. Později Přemyslovci učinili sídlem úřadů Brno a Olomouc.

Koncem 12. století postavila přemyslovská knížata na kopci nad městem hrad, který měl chránit prastarou obchodní cestu, jež okolím Bzence procházela již od římských dob, jak o tom svědčí četné nálezy římských mincí. Vrch nad městem se dodnes nazývá Starý hrad, i když samotný hrad byl zbořen pravděpodobně Janem Žižkou roku 1423. Přesný záznam o zboření neexistuje, pozdější kroniky se o hradu zmiňují již jen jako o zřícenině.

Roku 1703 byla na místě hradu postavena kaple, osud jí však příliš nepřál, v roce 1731 vyhořela po zásahu bleskem. Opravena byla v roce 1852, v roce 1915 však znovu vyhořela od blesku. Definitivně byla kaple zničena německými vojsky za těžkých bojů v okolí Bzence na konci 2.

světové války. Dnes se nad městem tyčí pouze její trosky.

Bzenec leží pod jižními výběžky Maršovského pohoří, nad nížinou okolo řeky Moravy. Při pohledu z kopců nad městem se ukáže nádherné panoráma moravskoslovenského pomezí: od východu Bílé Karpaty s Javořinou, na jihu Strážnice a Hodonín, dále slovenský Holič a na západě Pálava a Ždánský les.

Celá historie Bzence je nerozlučně spjata s pěstováním révy vinné, pravděpodobně již od římských časů. Dnes je Bzenec centrem Bzenecké vinařské oblasti, která je s 365 hektary druhou nejmenší z deseti moravských vinařských oblastí. Co se týče počtu vinařských obcí, je s jedenácti obcemi oblastí nejmenší. O vinohrady v bzenecké vinařské oblasti pečují více než 800 vinohradníků.

Vlajkovou lodí bzeneckého vinařství byla vždy odrůda Ryzlink rýnský, po staletí známá jako Bzenecká lipka — víno s neopakovatelnou vůní kvetoucí lípy a medu. Z bílých odrůd se dále pěstují Rulandské bílé, Müller-Thurgau, Veltlínské zelené, Ryzlink vlašský a Muškát moravský, který byl vyšlechtěn v nedalekých Polešovicích. Nejčastěji pěstovanými modrými odrůdami jsou dnes již tradiční Frankovka a Svatovavřínecké, dále Modrý Portugal, Rulandské modré, André a Zweigeltrebe.

O tom, jak krásná vína výše zmíněné odrůdy dávají, se budeme moci přesvědčit 8. května v Zámecké galerii vín Buchlovice a hlavně ve vinném sklípku pana Menšíka v Bzenci.

Doufám, že jsem nenudil, část údajů pochází z knihy Josefa Hanáka Paměti města Bzence.

Jiří Fučíkovský

Ohlédnutí za burzou dětského oblečení

Ve dnech 27.–28. 11. proběhla v našem sboru burza podzimního a zimního dětského oblečení, přesněji nejen oblečení, ale i obuvi, školních potřeb, knížek a hraček. Ve středu byly přijímány věci a každý si svou věc ocenil. Ve čtvrtek byly věci prodávány. Večer se prodané vyúčtovalo. To, co se neprodalo, se vrátilo majitelům, pokud si tak přáli, nebo bylo odvezeno do střediska Naděje. Z každé věci dané do burzy byly do pokladny věnovány 2 Kč a z celkového prodeje se strhávalo 10%. Vše toto připravila spolu s několika sestrami Magda Jelínková, bez velkého hluku, rychle a spolehlivě, s rutinou burz, jež se konávaly v mateřské školce, ve které již není pro takovou akci místo.

Vše bylo zorganizováno a vše bylo srovnáno a připraveno. Pěkné oblečení od kojeneckých souprav po lyžařské boty, něco však chybělo — byl malý zájem maminek.

Možná, že jsme málo nabízeli, možná, že to u nás není zvykem, a proto s velikým předstihem **zveme** tentokrát **na jarní a letní burzu oblečení, obuvi, školních potřeb, knížek a hraček ve dnech 14. a 15. května**. Výtěžek bude opět věnován mateřskému centru v našem sboru.

Eva Šormová

Letní tábor 2003

Termín konání dětského tábora bude jako každoročně třetí a čtvrtý týden měsíce srpna, tedy **od 17.8 do 29.8.2003**. Zvány jsou všechny děti od šesti let do věku konfirmandů, zváni jsou nejen členové sboru, ale i jejich kamarádi. Bližší informace o místě tábora, schůzce, vedoucích a finančních záležitostech bude při dětských biblických hodinách nebo po nedělních bohoslužbách.

Předběžná přihláška:

Jméno a příjmení: .....

Eva Šormová

Sborový program pro nejbližší období

- 3.4. 19.00 Lidská liturgie, kázáním poslouží bratr Petr Sláma. Místo: Dykova 10 (církev československá husitská).
- 8.4. 14.30 setkání starších věkem; seniorátní setkání
- 13.4. 9.30 Květná neděle — bohoslužby; Martin T. Zikmund, dětské vystoupení (Eva Šormová)
- 18.4. 9.30 Velký pátek — bohoslužby; kazatel zatím neupřesněn
- 18.4. 18.00 Velký pátek — bohoslužby; M. T. Zikmund, zpěvem poslouží soubor Schola Angelica
- 20.4. 9.30 Velikonoční neděle — bohoslužby; M. T. Zikmund, VP, křest A. Fučíkovské
- 21.4. 9.30 Velikonoční pondělí — bohoslužby; Petr Sláma, VP

Na všechna shromáždění sboru jste srdečně zváni!

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází zhruba jednou za měsíc. Redaktory jsou Matěj Cháb (chab@idealtour.cz), Petr Sláma (slama@etf.cuni.cz), Jana Šarounová (sarounova@quick.cz) a Jiří Svoboda (freedomek@quick.cz). Jazyková úprava Jana Šarounová. Sazba typografickým systémem L^AT_EX 2_ε a tisk Jiří Svoboda. Hrozen lze též najít na Internetu na URL <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha Vinohrady, tel: 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Uzávěrka tohoto čísla byla 13.3.2003. Náklady na tisk tohoto čísla činí 7.50 Kč.